

INSTITUTIONUM

JURIS

NATURALIS

KJA168

.Z3

1823

c.1

348

José Angel Benavides.

1080042807

e h d
v s r

348

6#564107

INSTITUTIONUM
JURIS NATURALIS

ET

ECCLESIASTICI PUBLICI

LIBRI V.

Auctore Jacobo Zallinger,

SS. THEOLOGIE DOCTORE, ET IN LYCEO CATHOLICO AUGUSTANO AD S. SALVATOREM
SS. CANONUM PROFESSORE PUBLICO, ORDINARIO.

EDITIO NOVA.

MECHLINÆ.

P. J. HANICQ, TYPOGR. ARCHIEP. MECHL.

M. DCCC. XXIII.

CUM FACULTATE SUPERIORUM.

54398

BOULON 1822 ANGLES
SERIES 1820

BOULON 1822 ANGLES
SERIES 1820
348

39627

KJA168

.23

1823

c.1

GANDÆ, TYPIS A.-I. VAN DER SCHELDEN,

IN PLATEA DICTA ONDERSTRAETE.

FONDO BIBLIOTECA
DEL ESTADO DE NUEVO LEON

SANCTISSIMO

DOMINO NOSTRO

PIO

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ VI.

Beatissime Pater!

Nullum est disciplinæ artisque liberalis genus, nulla
disciplinas et liberales artes tractandi ratio, qua ad cor-
rumpendam divinam Religionem et sacram Ecclesiæ hie-
rarchiam convellendam, ad despicienda pietatis studia,
virosque bonos, quibus Religio et omnis honestas cordi est,
explodendos non pessime abutatur ingens in hisce Germa-
niæ partibus scriptitantium multitudo. Parum est homi-
nibus importunis profanisque, de gravissimis et sacris
rebus imperite ac temere confabulari, nisi et ludant poe-
tarum more, et incidi sinant, per quas ludificent, ima-
gines, et eloquentiæ vim affectent, floresque prodigant, et
historiarum monumenta in rem suam depravent, et theo-
logicas doctrinas invadant, pervertantque, ii nimirum, qui

rursum indigent, ut doceantur, quæ sint elementa exordii sermonum Dei, quibusque lacte opus est, non solido cibo.

Hi tamen ipsi quasi magistri religionis et humani generis doctores, pleni fastu et impudentia, in omnibus pietatis officiis, quod carpant, reperiunt, quod detrahant, quod inane ac superstitiosum vociferentur. Contra doctrinas veteres perinde, ac doctores, ac si quos sentiunt sacræ antiquitatis vindices, ac sophismatum, quibus utuntur, ultores, dici non potest, quanta superbiloquentia debacchentur.

Hæc perversi animi sensa atque a pietate remota penitus, hæc inverecundi commenta ingenii, impiaque in sacrosanctam religionem atque Ecclesiam conjecta convicia innumerabilibus scriptis, libellisque, et opusculis, imaginibus quoque ac cantibus disseminant, quodque dolendum est maxime, impune libereque disseminant. Non ego infelicibus illis temporibus, quibus barbarorum incursione vastatum est occidentis imperium, tot numero Rugos ac Gepidas, Hunnos et Bastarnos, non tot Gothos et Vandalos, Herulos ac Turcilingos, non tot Sarmatas et Troglodytas, Alanos, Roxolanos et Longobardos in catholicas atque ecclesiasticas terras irrupisse arbitror, quot exitiabiles nunc scripturas et libellos, dialogosque, et commentariola, et fabulas et oratiunculas et tractatus formarum, generumque diversissimorum in perniciem rei catholicæ immittunt ignoti fere nominis, atque adeo nullius auctores; qui utinam ignotæ etiam linguæ essent! Nunc vero patrio maxime sermone usi, fallacissima veritatis bonique publici specie et imperitis illudunt, et infirmos affligunt, et probos conturbant, et malos exemplo corroborant, acriusque inflammant, et veteres Ecclesiæ Romanæ hostes excitant, atque audaciores reddunt: ut quidem bellum, quod constantia catholicorum doctorum, ipsaque temporum diuturnitate deferbuerat, de gravissimis religionis nostræ capitibus, ac si decertatum nunquam fuisset, integris oporteat viribus restaurari.

His quidem modis etsi religioni omnique pietati pessime noceant scriptores nostri; tamen leviores duntaxat velitationes facere sibimet videntur; maximum enim robur, præcipuamque vim ad subvertendam Ecclesiæ sanctitatem

ac potestatem in jurisprudentia collocatam putant, eaque philosophica seu naturali, maximeque publica, ut vocant, et publica dein quoque ecclesiastica, quam quidem modulo suo, ingeniique argutiis, pravisque studiis metientes, nequaquam ex sacris, ut oportebat, Traditionibus, divinisque Scripturis eruunt, atque exædificant. Has igitur juris disciplinas maxime commendant, has in cælum ferunt laudibus, quasi thesaurum complecterentur veritatum, justitiæque regularum, quas hominibus nulla antiquitatis cognitio, nulla venerabilium Patrum monumenta, nulla sacrarum synodorum acta, nulla doctissimorum, qui ante nos fuerunt, virorum volumina præstare possent.

Nec vero sine causa hanc extollunt jurisprudentiæ partem, non eam quidem incorruptæ doctrinæ consentaneam, sed studiis suis, et consiliis accommodatam. Tot enim in ea tractatione docent artes detrahendi de officiis religionis, negligendique pietatis studia, tot vias ostendunt subterfugendi Ecclesiæ judicia, eludendi sacras leges, legumque et judiciorum vim declinandi, tot suggerunt rationes, methodice, ut ita dicam, enervandi efficacitatem hierarchicæ potestatis, ut ea aut nulla esse videatur, aut in manibus politicorum magistratuum requirenda.

Hæc ego, BEATISSIME PATER, in hac orbis christiani luce nequaquam perscriberem, nisi penitus vero conformia, atque adeo minora vero essent. Nunc vero eo potissimum consilio commemoravi, ut admirabilem clementiam, paternamque bonitatem tuam agnoscere me, tenerrimisque animi sensis suspicere profiterer, qua præsentibus institutiones naturalis juris et ecclesiastici publici, ut sanctissimo tuo inscriberentur nomini, benignissime annuere, atque indulgere dignatus es. Totum id, quod commentatus sum hoc opere, non sine ingenti labore meo, quale quale sit, certe alienum est a novitate ætatis nostræ, a novorum autem consiliis scriptorum longe alienissimum. Neque ob id vereor, ne nihil novi se reperisse in scriptione hac conquerantur æquitatis amantes et eruditi lectores. Ipsa novitas errorum novum profecto poscebat defensionis genus; neque illud non novum est, iisdem inventores horum jurium profligari armis, quibus impetere sacrosanctam Ecclesiam conabantur.

Quamobrem, BEATISSIME PATER, etsi haud omnia tractata a me pro dignitate rerum, neque eo, quo par est, orationis cultu ornata atque illustrata sint; tamen ita fidenter, aperteque exposita fuerunt, ut quidem bonos omnes temporum acerbitate dejectos, et quodammodo oppressos, cum ea Beatissimo tuo insignita nomine conspecturi sunt, ipsa catholicae professionis libertate recreandos confidam. Neque enim, BEATISSIME PATER, ita Germani omnes, ac ne potiore quidem partem descivimus a pristina virtute, fideque, et nativa constantia, ut recentium scriptorum leviumque commoveri ventis, et circumferri nos patiamur; neque in historia Ecclesiae, patriaeque nostrae ita peregrini sumus, ut, quae ante bina jam saecula a novatoribus sparsa fuerant errorum semina, eorum nunc venenata recoctaque germina ab improbis hominibus obtrudi nobis, non sentiamus.

Equidem quae miserentis Dei singularis est gratia, intimis sensibus, animoque ac corde penitus fixum teneo, quod palam, iteratoque ex formula Pii P. IV contestatus sum: *Sanctam, Catholicam, et Apostolicam Romanam Ecclesiam, omnium ecclesiarum Matrem et Magistram agnosco...* itemque illud: *extra hanc veram catholicam fidem nemo salvus esse potest.* Ut vero, quidquid ingenio, contentioneque possem, ad ejusdem conferrem fidei, Ecclesiaeque tuendam causam, fateor, incredibiliter me excitatum, atque accensum fuisse singulari tua, BEATISSIME PATER, vereque paterna gratia ac caritate, qua, cum biennio abhinc Augustanam urbem beares adventu tuo, singulos et universos amplexari visus es; ac cogitabam tum quidem, non memoriam solum, sed rem ipsam renovari, quam S. Leoni P. IX. per Augustanam civitatem Romam commeanti accidisse Wibertus non aequalis modo eorum temporum, sed archidiaconus ejusdem sancti antistitis hisce verbis prodidit: « Apud urbem Augustam » divinam promeruit consolationem, dum in revelatione » audivit angelica voce harmonicam modulationem dulcissime consonantem: *dicit Dominus, ego cogito cogitationes pacis, et non afflictionis: invocabitis me, et ego exaudiam vos, et reducam captivitatem vestram » de cunctis locis.* »

Haud absimili, cum apud nos versareris, BEATISSIME PATER, divinae consolationis, paternique amoris suavitate affluere videbare; qua quidem si et scriptionis meae consilium probes, et rem ipsam pro excellenti, qua polles, eruditione ac sapientia non penitus nullam, et contemendam judices; tum vero uberrimos laborum meorum fructus me consecutum credam. Hoc animo ad SANCTITATIS Tuae pedes, quanta maxima possum reverentia atque animi submissione prostratus Apostolicam Benedictionem humillime imploro

SANCTITATIS Tuae

Humillimus, devotissimus et obedientissimus servus verus, auctor operis, et professor juris.

APPROBATIO.

LEGI praeclarum ingenii partum, nimirum *Institutiones juris naturalis, et ecclesiastici publici* a clarissimo viro Jacobo Zallinger SS. Canonum in Lyceo Augustano professore editas, neque catholicae fidei, bonorumve morum disciplinis quidquam in iis adversum deprehendi; reperi autem, quod selecta doctrina munita, variaque eruditione exculta sint; proin eadem publica luce dignissimas censeo. Augustae Vindelicorum die 20 Julii anno 1784.

JOSEPHUS ANTONIUS STEINER SS. Th. D., Em. ac Ser. Elect. Archi-Episc. Trevir. Episcopi Augustani Consiliarius Eccl., Major Pœnitentiarius, Consistorii Assessor, Visitator Generalis, ad insignem Collegiatam S. Mauritii Canonicus, et librorum Censor.

IMPRIMATUR. Datum ex Reverend. Vicariatu Augustae Vindel. die 20 Julii 1784.

THOMAS JOS. DE HAIDEN J. U. D. Emin. et Ser. D. D. Archiepiscopi, et Electoris Trevirensis, Episcopi Augustani Consil. intimus, Provicarius Generalis ac Vice-Officialis.

Opus cui titulus: *Institutionum juris naturalis et ecclesiastici publici libri quinque*, auctore JACOBO ZALLINGER nostro consensu editur et omnibus praesertim clericis quam plurimum commendatur.

Dabam in Maarsfen hac 25 aprilis 1823.

G. VAN NOOY, districtus Ultrajectensis Archipresbyter.

REIMPRIMI POTEST. Datum Gandavi die 16 Maii 1823.

A. C. Goetbala Vic. Gen.

ÆQUO LECTORI.

DE instituto præsentis operis paucis verbis præfari non possum: multis non debeo; nam opportunitate usus publicæ disputationis, singulare commentariolum confeci, quo et consilii mei rationem explicare, et rerum, quas tractandas susceperam, descriptionem adumbrare studui. Quod si orthodoxo scriptori non minus libertatis concedi fas est pro tuenda honestate morum, et sacrosancta Religione, Ecclesiæque, quam ad easdem impugnandas sibi sumunt homines improbi; non est, cur virorum prudentum judicia reformidem. Ego vero illud inprimis, et palam pronuncio, me omnia prorsus ac singula, quæ commentatus sum, scripsique, ex animo subicere iudicio Sanctæ, Catholicæ, et Apostolicæ Romanæ Ecclesiæ omnium ecclesiarum matris et magistræ, cujus fidem integram et inviolatam, usque ad extremum vitæ spiritum constantissime (Deo adjuvante) retinebo et confitebor, utque ab illis, quorum cura ad me in munere meo spectabit, teneatur, et prædicetur, quantum in me erit, curaturum profiteor.

INSTITUTIONUM JURIS NATURALIS

LIBER I.

JUS NATURÆ PRIVATUM.

CAPUT I.

Inquisitio Juris naturalis a contemplatione naturæ inchoanda est.

ARGUMENTUM.

I. Spectatur homo, qua corpore constat et animo, resque externas sibi adhaerentes habet:	III. Qua diverso et multiplici statu positus est.
II. Qua conjungitur ab ipsa natura cum summo Deo, secumque ipso tanquam alius a se, et cum hominibus aliis:	IV. Ea hominis natura, ea conjunctio, ii status fines suos habent à natura præfixos.
	V. Ab his capitibus arcessitur omne naturæ jus.

§. I.

JURISPRUDENTIA naturalis systema est, seu ordine digesta complexio obligationum et jurium naturalium, quæ nempe ex natura rerum, maximeque hominis profluunt. Id igitur in hac disciplina primo curandum est, ut, quam fieri potest, maxime explicata notio naturæ hominis comparetur; quam cum angustæ definitiones non præbeant metaphysicorum, ad *analysin* naturæ recurri necesse est, per quam evolvantur ea, quæ insunt in natura, eive extrinsecus adhærescunt. Hæc partium hominis evolutio et segregatio, quæ sola mente fit, non